

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **P. T.**, zastoupené JUDr. Jiřím Novákem, advokátem, se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem třída Kosmonautů 189/10, Olomouc, proti zásahu žalované spočívajícím ve vykázání ze společného obydlí, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2014, č. j. 22 A 47/2012 - 164,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2014, č. j. 22 A 47/2012 - 164, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející řízení před správními soudy

[1] Žalobkyně se žalobou ze dne 2. 4. 2012 domáhala určení, že byl zásah žalované spočívající ve vykázání žalobkyně ze společného obydlí dne 22. 2. 2012 nezákonný.

[2] První rozsudek Krajského soudu v Ostravě (č. j. 22 A 47/2012 - 60 ze dne 27. 9. 2012), jenž žalobě vyhověl, byl ke kasační stížnosti žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012 - 18, zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud shledal první rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) nepřezkoumatelným, neboť posuzoval zákonnost zásahu žalované v podobě vykázání stěžovatelky ze společného obydlí podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“),

prizmatem požadavků kladených na vydání předběžného opatření podle § 76b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. s. ř.“), ačkoli jde o kvalitativně různá opatření, která jsou odlišná i co do podmínek aplikace. Zdůraznil, že se provedení vykázání musí zakládat na objektivních skutečnostech vytvářejících *důvodný předpoklad* budoucího nežádoucího útoku násilné osoby vůči osobě ohrožené, zatímco u předběžného opatření musí být dána sama *existence* takového ohrožení. Poukázal na skutečnost, že vymezení podmínek pro vykázání podle zákona o Policii ČR se neshoduje s vymezením domácího násilí podle nauky, zejména nemusí být vždy splněn požadavek dlouhodobosti a opakovanosti útoků, a k vykázání lze přikročit třeba již při prvním útoku, který je ovšem obzvláště intenzivní. Policejní vykázání má preventivní povahu, jeho účelem je předejít (dalším) nebezpečným útokům násilné osoby vůči ohrožené osobě. Nejvyšší správní soud shrnul, že provedení vykázání se nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd. V žádném případě po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti tohoto institutu (srov. odstavec [17] shora citovaného rozsudku NSS).

[4] Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že je úkolem správního soudu učinit si co nejúplnější představu o relevantních okolnostech vykázání, k čemuž zpravidla nebude stačit toliko obsah žaloby a písemné potvrzení o vykázání, a často bude třeba provést dokazování před soudem (včetně svědeckých výpovědí všech aktérů vykázání – zasahujících policistů, ohrožené osoby, vykazané osoby, nezúčastněné osoby přítomné vykázání, event. i dalších osob). Hodnocení je třeba provést i s ohledem na informace, kterými disponovali či mohli a měli disponovat zasahující policisté v době, kdy se rozhodovali o provedení zásahu. V rámci hodnocení jednání a možností policistů v dané situaci je třeba zohlednit i to, zda museli konat v časové tísní či ne a zda si v době vykázání mohli bez nepřiměřených obtíží a časové prodlevy opatřit další relevantní (objektivní) informace, aniž by tím popřeli smysl institutu vykázání (viz odstavec [18] zmíněného rozsudku NSS).

[5] Krajský soud poté zásah žalované znovu přezkoumal a dospěl opětovně k závěru, že žaloba je důvodná. Ze spisového materiálu žalované a Magistrátu města Přerova zjistil, že poprvé žalovanou kontaktovala dne 4. 1. 2012 žalobkyně, když oznámila napadení manželem téhož dne v 16.00 hodin v jejich společném bytě. Následovala oznámení manžela žalobkyně o jejích útocích ve dnech 25. 1., 26. 1., 21. 2. a 22. 2. 2012. Krajský soud vzal v úvahu ještě protokoly o podání vysvětlení sepsané pouze s manželem žalobkyně (včetně tzv. otázek SARA, certifikovaného diagnostického manuálu) a lékařskou zprávu z 25. 1. 2012, podle níž měl manžel žalobkyně toho dne hematoma pod pravým okem, mnohočetné pohmožděniny s hematomy po celých zádech, podlitiny ve vlasaté části hlavy, škrábance na krku a krevní tlak 150/100. Veškerá oznámení žalobkyně a jejího manžela byla přestupkovým orgánem odložena, neboť nikdy nebyl podán návrh na projednání přestupku. Před vykázáním bylo provedeno prověření u sousedů, kdy nikdo z dotázaných

pokračování

neslyšel z bytu manželů křik ani hluk. Při jednání byl konstatován obsah spisu a podání účastníků, včetně vyjádření žalobkyně doručeného soudu dne 14. 8. 2013, v němž předestírá svoji verzi události, značně se lišící od skutečností uvedených v oznámení jejího manžela i potvrzení o vykázání.

[6] Krajský soud své rozhodnutí opřel o zjištění, že žalovaná neměla při své úvaze v rozhodnou dobu kromě vysvětlení manžela žalobkyně (ohrožené osoby) žádné poznatky o tom, že by mu hrozilo napadení ze strany žalobkyně. Důvodnost jeho obavy z napadení nebyla nijak verifikována, tzn. nebyly tu žádné konkrétní objektivní skutečnosti, které by svědčily o pravděpodobnosti budoucího útoku žalobkyně (řádně zjištěná zranění manžela stěžovatelky, pozitivní zjištění ze šetření u sousedů apod.), krom těch téměř měsíc starých (lékařská zpráva ze dne 25. 1. 2012) za situace, kdy po tuto dobu spolu manželé bez jakýchkoli oznámení sdíleli byt. Zprávu o zraněních manžela žalobkyně z 25. 1. 2012 považoval krajský soud pro závěry žalované za nedostačující, neboť dokládá události 28 dnů staré, tedy nikoli bezprostředně předcházející vykázání. V únoru 2012 tu žádná lékařská zpráva o zraněních ohrožené osoby nebyla, ohledání poranění policisty nebylo provedeno a nikdo z dotázaných sousedů neslyšel z bytu manželů křik ani hluk. Důkazy navrhované žalobkyní vztahující se časově k období následujícímu po vykázání krajský soud neprovedl, protože nemohly nikterak objasnit skutkový stav rozhodný pro posouzení věci. Ani k výslovnému dotazu soudu při jednání nebyly další důkazní návrhy vzneseny, proto soud další důkazy neprovedl a omezil se na zjištění, která měl k dispozici.

[7] I tento, druhý, rozsudek krajského soudu byl Nejvyšším správním soudem zrušen, a to rozsudkem ze dne 26. 3. 2014, č. j. 6 Aps 9/2013 - 25. Kasační soud v něm konstatoval rozpor mezi tvrzeními stran sporu ohledně skutečnosti, jaká atmosféra byla v bytě manželů v době, kdy se dostavili policisté k provedení vykázání, když správní spis tyto poznatky neobsahoval. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se žalobkyně chovala hystericky a napadala a urážela svého manžela i za přítomnosti policistů, naopak žalobkyně písemně sdělila, že se chovala klidně, mluvila tiše a s policisty spolupracovala. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za této situace měl krajský soud provést dokazování výsledkem osob přítomných zásahu, aby dostal instrukcím z prvního zrušujícího rozsudku a učinil si tak reálnou představu o tom, zda měla žalovaná dostatek skutkových podkladů nasvědčujících pravděpodobnosti budoucího útoku žalobkyně vůči jejímu manželovi. Jeho závěr o tom, že žalovaná neměla dostatek skutkových podkladů pro provedení vykázání, bez tohoto doplnění totiž nemůže obstát. Krajský soud byl dále zavázán ke zvážení, zda policisté museli jednat v časové tísní, nebo zda si mohli bez nepřiměřených obtíží a časové prodlevy opatřit další objektivní informace nutné pro ověření, zda je předpoklad hrozícího útoku důvodný.

[8] V pořadí již třetím rozsudkem, označeným v záhlaví, krajský soud žalobu zamítl. Po doplnění dokazování výsledky svědků totiž dospěl k závěru, že skutkový stav zjišťovaný ke dni, kdy k vykázání došlo, se oproti situaci, kdy o žalobě rozhodoval naposledy, změnil.

[9] Krajský soud vyšel z obsahu spisu, jenž konfrontoval s výpověďmi svědků, a to policistů I. S. a I. Z., a strážníka městské policie D. Ž. Z nich vzal za prokázané, že žalovaná vzala v úvahu výpověď manžela žalobkyně, provedla šetření u sousedů, avšak

s negativním výsledkem, žalobkyni se před vykázáním nepodařilo zkontaktovat, ale policie se o to pokoušela, a při samotném aktu vykázání již vysvětlení žalobkyně nebylo vyžadováno. V tom okamžiku však byla situace silně emotivní, žalobkyně brečela a manželovi (i sprostě) nadávala. Krajský soud setrval na názoru, že lékařská zpráva o zraněních manžela žalobkyně z 25. 1. 2012 byla pro závěry žalované nedostačující, neboť šlo o zápis 28 dní starý, svědčící o událostech nikoli bezprostředně předcházejících vykázání. Krajský soud pokládal za nesprávný postup žalované, kdy bezprostředně před samotným vykázáním, kdy již žalobkyně policistou S. zastižena byla, nebylo žádáno žádné její vysvětlení. Avšak s ohledem na to, že příchod policisty a strážníka do bytu manželů vyvolal (jak oba popsali) emotivní situaci s křikem a brekem žalobkyně, jednalo se o postup akceptovatelný, neboť bylo téměř nemožné získat racionální vysvětlení takto reagující osoby. Oba policisté navíc popsali nedobrá psychická stav pana T. při opakovaných návštěvách na služebně (hroutil se, brečel atd.), který podle nich nasvědčoval psychickému násilí na něm páchaném. Jakkoli zde podle krajského soudu nebylo žádné časové tísňe či akutního nebezpečí z prodlení, žalovaná provedla šetření, k němuž se jí v dané chvíli dával prostor a možnosti, přičemž – i s ohledem na reakci žalobkyně na místě (brek a sprosté nadávky manželovi) - existovaly indicie pro obavu z hrubého útoku žalobkyně proti lidské důstojnosti jejího manžela (útoku psychického).

[10] Krajský soud akcentoval preventivní povahu desetidenního policejního vykázání, jehož účelem je předejít (dalším) nebezpečným útokům násilné osoby vůči osobě ohrožené, a nejedná se o veřejnoprávní sankci. Po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví nebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Vzhledem k tomu, že se jedná současně o citelný zásah do práv útočníka, musí policisté proporcionálně volit mezi ochranou ohrožené osoby a zaručením práv útočníka. Žalovaná podle krajského soudu těmito požadavkům dostála. S ohledem na poznatky o postupně (více než měsíc) se vyvíjejícím psychickém stavu žalobkynina manžela, ve spojení s dřívější zprávou o fyzickém napadení a také ve spojení s chováním žalobkyně na místě samém, měl krajský soud za to, že požadavek na více relevantních informací potřebných k vykázání žalobkyně by popřel preventivní účel tohoto institutu a vedl by ke znemožnění jeho aplikace vůbec. Krajský soud dodal, že další důkazní návrhy účastníků neprovedl, neboť nemohly objasnit rozhodný skutkový stav, zda právě 22. 2. 2012 měla žalovaná dostatečný podklad pro vykázání žalobkyně ze společného obydlí. Všechny by totiž vedly ke zjištění, která žalovaná v okamžiku vykázání neměla, a nemohla se jimi řídit.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[11] Proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) a uplatnila v ní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[12] Naplnění kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost napadeného rozsudku, spatřovala v nesprávném obsazení soudu, který v její

pokračování

věci rozhodoval, což představovalo zásah do jejího ústavně zaručeného práva na zákonného soudce. Ač se při jednání dne 25. 6. 2014 a vyhlášení rozsudku dne 30. 6. 2014 senát 22A skládal ze stálých soudců Mgr. Gottwalda a JUDr. Honusové a JUDr. Spratek, PhD. zastupoval JUDr. Javorovou, třetí stálou členku senátu, v době její dovolené, v záhlaví písemného vyhotovení napadeného rozsudku je vedle Mgr. Gottwalda a JUDr. Honusové uvedena JUDr. Javorová. Podle stěžovatelky nejde o zjevnou vadu v psaní, opravitelnou postupem dle § 54 odst. 4 s. ř. s., ostatně k vydání opravného usnesení do dne podání kasační stížnosti nedošlo. Rozpor v uvedení členů rozhodujícího senátu v protokolu o vyhlášení rozsudku (jemuž za stěžovatelku nebyl nikdo přítomen) a v jeho záhlaví musí být chápán jako zmatečnostní vada, neboť není zřejmé, kdo ve věci skutečně rozhodoval.

[13] Stěžovatelka pokládala netransparentnost obsazení senátu 22A krajského soudu za porušení článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle ní nelze z rozvrhu práce předem určit, kdo bude ve věci napadlé senátu 22A rozhodovat, ani zjistit, na základě jakého pravidla se stal v této věci jeho členem JUDr. Spratek, a ne např. Mgr. Berková, která je k senátu taktéž dočasně přidělena. Poukázala na názor Ústavního soudu obsažený v nálezu sp. zn. III. ÚS 200/98, podle něhož *„patří mezi požadavky, jež vyplývají pro rozvrh práce z čl. 38 odst. 1 Listiny, předvídatelnost a transparentnost obsazení soudu, včetně zastupování. Osoba soudce ve složení senátů musí tedy být jista předem, než návrh ve věci civilní, resp. obžaloba ve věci trestní dojde soudu“*. Pochybnost o tom, zda nebyl senát sestaven *ad hoc*, a tedy zdali by v případě jiného rozdělení funkcí nebyla její věc uzavřena s jiným výsledkem, činí podle stěžovatelky vytýkanou vadu zcela zásadní.

[14] Pokud jde o meritum věci, podle stěžovatelky se krajský soud dopustil pochybení tím, že nedostal požadavkům formulovaným v předcházejícím rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci, a nezjistil náležitě skutkový stav. Krajský soud výsledkem policistů a strážníka zjišťoval chování stěžovatelky při vykázání a jeho průběh, opřel o jejich výsledky svůj závěr o zákonnosti vykázání, ač šlo o okolnosti, k nimž měla být primárně vyslechnuta ona sama. Krajský soud ani nezjišťoval, zda vykázání nebyl kromě policistů, strážníka a jeho bezprostředních aktérů přítomen ještě někdo další, kdo by také měl být k věci vyslechnut. Uvedla, že zásahu v jejím bydlíšti byl přítomen ještě jeden strážník, který nebyl v úředním záznamu o vykázání uveden jako nezúčastněná osoba, zřejmě proto, že podle příslušného závazného pokynu policejního prezidenta postačí zajištění jen jediné nezúčastněné osoby.

[15] Stěžovatelka nesouhlasila se zamítnutím jejích důkazních návrhů krajským soudem. Konkrétně měl soud provést důkaz zprávou MUDr. P., jež je lékařkou dcery stěžovatelky a současně její sousedkou, která s ní byla bezprostředně po vykázání v kontaktu. K úplnosti skutkového základu tak mohlo přispět zjištění, jak se stěžovatelka v době vykázání chovala, neboť tato zpráva obsahuje popis jejího chování ihned po odchodu z bytu.

[16] Podle stěžovatelky je nesprávný právní názor soudu, že skutkový stav, jak jej zjistila žalovaná, i kdyby jej soud aproboval jako náležitě zjištěný, opodstatňoval vykázání. Podle ní na základě uvedených skutečností nešlo důvodně předpokládat, že se stěžovatelka dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví nebo svobodě anebo zvláště závažného

útoku proti lidské důstojnosti. Otázka existence časové tísně a potřeby rychle reagovat je zásadní pro uvážení, do jaké míry je třeba mít předpoklad budoucího násilného jednání za odůvodněný. Krajský soud i přes vlastní závěr o tom, že zde žádná časová tíseň či nebezpečí z prodlení nebyly, chybně uzavřel, že stěžovatelku nebylo třeba v nastalé situaci vyslechnout, neboť brečela. Policie prověřovala oznámení jejího manžela po delší časový úsek, během něhož a ještě před zásahem samotným mohla být pozvána k podání vysvětlení na služebnu policie. Na vhodnosti takového postupu nic nemění ani fakt, že se policista S. snažil stěžovatelku kontaktovat jiným způsobem. Navíc mohla být vyslechnuta ještě předtím, než jí bylo sděleno, že je vykázána, což ji rozlítlo. Ze svědeckých výpovědí policistů vyplynulo, že vycházeli pouze ze sdělení jejího manžela, a na jejich základě do úředního záznamu o vykázání uvedli, že je výbušná, vznětlivá, agresivní atd., což jsou tedy absolutně nepodložené závěry. Výpověď jejího manžela policisté nijak neverifikovali, i když je netlačil čas, od sousedů zjistili, že nikdo z nich hluk ani křik nezaznamenal. Dotazník SARADN rovněž není spolehlivým nástrojem ke zjištění domácího násilí v tomto případě, kdy policie nejednala v časové tísní a s žalobkyniným manželem byla několikrát v kontaktu. Uzavřela, že příslušníci žalované neměli dostatek podkladů, které by za daných okolností s přihlédnutím k povaze zásahu šlo rozumně požadovat, a proto krajský soud pochybil, když rozhodl, že vykázání bylo zákonné. Navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti podotkla, že proti složení senátu ani proti zastupování JUDr. Javorové JUDr. Spratkem stěžovatelka při jednání nic nenamítala. Rozpor mezi složením senátu podle protokolu o vyhlášení rozsudku a podle písemného vyhotovení napadeného rozsudku chápala jako chybu v psaní zhojitelnou vydáním opravného usnesení. Žalovaná se ztotožnila s postupem krajského soudu zahrnujícím jak výslech svědků, tak i zamítnutí ostatních důkazních návrhů, byť mezi nimi byl i ten její (požadující výslech manžela stěžovatelky). Zdůraznila obecné rysy účelu institutu vykázání (preventivní, distanční opatření „v terénu“) a shrnula, že inkriminovaného dne nasvědčovaly veškeré okolnosti tomu, že agresorem je stěžovatelka, na místě samém neskýtalo její chování záruku, že v agresi nebude pokračovat, když ji ani přítomnost úředních osob od agresivního chování neodradila. Zákrok policistů byl proto i s ohledem na přítomnost malého dítěte žádoucí a v zákonných mezích. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

A/ Přípustnost kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Přípustnost kasační stížnosti v tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud posuzoval i ve světle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[19] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. brání tomu, aby účastník řízení brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“ (srov. usnesení č. j. 1 As 79/2009 – 165 ze dne 22. 3. 2011, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako všechna ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na něž je v tomto rozsudku odkazováno). Výslovně však připouští nový přezkum tam, kde má stěžovatel za to, že rozhodnutí krajského soudu je vadné proto, že tento soud nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí.

[20] V tomto případě jde o první kasační stížnost žalobkyně, neboť první dva rozsudky krajského soudu žalobě vyhověly a kasační stížnosti proti nim podávala žalovaná. Oba předcházející rozsudky Nejvyššího správního soudu rušily rozhodnutí krajského soudu pro vady řízení, aniž se kdy mohly zaměřit na posouzení důvodnosti námitek nesprávného právního posouzení věci krajským soudem. Provedením dokazování při jednání krajského soudu navíc došlo k novému vymezení skutkového základu pro aplikaci příslušných zákonných ustanovení a zaujetí právního názoru, který znamenal neúspěch podané žaloby. Je tedy zcela zřejmé, že vypořádáním žalobkyní uplatněných námitek zmatečnosti, nesprávného zjištění skutkového stavu ani nesprávného právního posouzení nemůže dojít ke konkurenci se závěry vyslovenými v předcházejících rozsudcích Nejvyššího správního soudu vydaných v této věci.

[21] Nejvyšší správní soud za této situace shledal kasační stížnost žalobkyně přípustnou, napadený rozsudek v mezích uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

B/ Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

B.1 K námitce nejasného obsazení soudu

[22] Stěžovatelka namítala, že ze soudního spisu není zjistitelné, kdo vlastně v její věci rozhodoval, neboť mezi složením senátu, který věc projednal a účastnil se vyhlášení rozsudku, a složením senátu uvedeným v záhlaví rozsudku, je rozpor. Pokud by se ukázalo, že na rozsudku se usnesl senát hlasováním podle § 54 odst. 1 s. ř. s. v jiném složení, než v jakém rozsudek vyhlásil (§ 49 odst. 9 a 11 s. ř. s.), bylo by to bez dalšího důvodem pro zrušení napadeného rozsudku pro zmatečnost [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Posoudit tento aspekt věci je kasační soud ostatně povinen i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta za středníkem, s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud z protokolu o jednání před krajským soudem (č. l. 154 spisu krajského soudu) ověřil, že při jednání dne 25. 6. 2014 byli přítomní zástupci stran seznámeni s tím, že členka senátu 22A JUDr. Monika Javorová má dovolenou, takže místo ní věc projedná JUDr. Daniel Spratek, PhD., a k výslovnému dotazu soudu vůči němu

nevznesli žádné námitky. Stejně složení senátu je uvedeno i v protokolu o vyhlášení rozsudku ze dne 30. 6. 2014 (č. l. 162), přičemž vyhlášení nebyl přítomen nikdo z účastníků. Podle záhlaví napadeného rozsudku ve věci rozhodl senát složený z předsedy Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové (č. l. 164). Mezi protokoly o jednání a vyhlášení rozsudku a písemným vyhotovením rozsudku je v obsazení soudu na první pohled zjevný rozpor.

[24] Aby bylo možno ověřit, kteří soudci se na samotném rozhodování skutečně podíleli, byl postupem podle § 32 odst. 4 a 3 jednacího řádu Nejvyššího správního soudu (dostupném na www.nssoud.cz) otevřen protokol o hlasování. Z něj bylo zjištěno, že o věci žalobkyně rozhodoval dne 30. 6. 2014 senát ve složení Mgr. Jiří Gottwald, JUDr. Miroslava Honusová a JUDr. Daniel Spratek, PhD., jejichž podpisy jsou pod výrokem rozhodnutí připojeny. Na tom nic nemění ani to, že hlavička protokolu o hlasování je vyplněna nesprávně (místo rozhodujícího JUDr. Spratka je zde JUDr. Javorová). Jména těch soudců, kteří ve věci skutečně rozhodovali, také měla být uvedena v záhlaví písemného vyhotovení napadeného rozsudku. Pokud se tak nestalo, jde podle názoru Nejvyššího správního soudu o zjevnou chybu, která vznikla nejspíše přehlédnutím při písemném vyhotovování rozsudku; taková chyba ovšem nemůže mít vliv na jeho zákonnost a postačila by i jen její oprava v jednotlivých stejnopisech rozsudku, bez nutnosti vydávání opravného usnesení (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 2 As 67/2013 - 28). Popsané pochybení tak nezpůsobuje zmatečnost a nemůže představovat ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

B.2 K námitce nesprávného zjištění skutkového stavu

[25] Pokud jde o kasační stížností uplatněný důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ten nepřichází v tomto typu řízení vůbec v úvahu, neboť se vztahuje k řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a nelze ho aplikovat při přezkumu řízení o ochraně před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Výtky ke skutkové podstatě musejí být řešeny v intencích § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz dále).

[26] Nejvyšší správní soud se zabýval správností a úplností zjištění skutkového stavu věci krajským soudem striktně v rámci námitek, kterými mu k tomu v kasační stížnosti stěžovatelka vymezila prostor. Stěžovatelka v tomto směru především namítala, že skutková zjištění o situaci na místě v době vykazání soud čerpal pouze z výpovědí svědků, a nikoli jí samotné.

[27] K atmosféře při samotném vykazání krajský soud uvedl, že „*příchod policisty a strážníka vyvolal – jak oba popisují – emotivní situaci s brekem a křikem žalobkyně*“. Krajský soud reprodukoval podstatné části výpovědí svědků. Podle strážníka městské policie mělo vykazání emotivní průběh, stěžovatelka pochopitelně brečela, neboť byla jako matka oddělována od malého dítěte, nicméně on sám žádnou agresivitu ze strany žádného z manželů nevnímal. Výslovně potvrdil, že policista byl rozhodnut vykazání provést, na místě už nic nezjišťoval, pouze vykazání provedl. Policista I. S. shodně uvedl, že se do bytu manželů dostavil rozhodnut vykazání provést, takže tak učinil, aniž by na místě žádal

pokračování

jakákoli vysvětlení. Dodal, že stěžovatelka manželovi před policisty sprostě nadávala. Z toho krajský soud zjevně usuzoval, že brek a sprosté nadávky manželovi představovaly reakci žalobkyně *na provedení vykázaní*. Nejvyšší správní soud se s tímto skutkovým zjištěním ztotožňuje a má za to, že bylo svědeckými výpověďmi řádně prokázáno. Účastnického výsledku stěžovatelky potřeba nebylo, neboť její verze tomuto zjištění odpovídá (ve vyjádření doručeném soudu dne 14. 8. 2013 sama popsala, že neubránila slzám, když jí bylo řečeno, že musí opustit byt bez své tříleté dcery, a v kasační stížnosti uvedla, že ji rozlítilo sdělení, že je vykázána).

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal opodstatnění pro provedení dalších důkazů k prokázání chování stěžovatelky bezprostředně po odchodu z bytu (zprávou sousedky, MUDr. P.), takže krajský soud nepochybil, když takový důkazní návrh zamítl. Ze stejného důvodu nelze krajskému soudu vytýkat, že z vlastní iniciativy nepátral, zda nebyl zásahu přítomen ještě jeden strážník neuvedený ve služebním záznamu o vykázaní, když se stěžovatelka při jednání o takové osobě nezmínila (vznesla toliko jiné důkazní návrhy) a na její možnou existenci poukázala až v kasační stížnosti. Námitka nesprávného zjištění skutkového stavu včetně procesního postupu soudu při dokazování podřaditelná pod tzv. jiné vady řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] proto není důvodná.

B.3 K námitce nesprávného právního posouzení

[29] Jádrem námitky nesprávného právního posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] tvoří názor stěžovatelky, že skutkový stav, jak jej zjistila žalovaná a aproboval krajský soud, neopodstatňoval vykázaní stěžovatelky ze společného obydlí.

[30] Ustanovení § 44 odst. 1, věta první, zákona o Policii ČR stanoví podmínky pro provedení vykázaní takto: *Lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí.*

[31] Krajský soud konstatoval existenci obavy z hrubého útoku stěžovatelky proti lidské důstojnosti jejího manžela (útoku psychického). Je tedy namístě na podkladě kasačních námitek v intencích zákonné úpravy a v úvodu tohoto rozsudku shrnutých judikатурních instrukcí vážit, zda je jeho závěr správný.

[32] Krajský soud neshledal, že by bylo vykázaním třeba zabránit útoku proti životu, zdraví či svobodě manžela stěžovatelky. Ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména těch o povaze předcházejících útoků a jejich vlivu na psychický stav pana T., dovodil, že v ohrožení se ocitl výhradně zájem manžela stěžovatelky na ochraně jeho důstojnosti. Ačkoli k tomu krajský soud žádné podrobnější úvahy neuvedl, Nejvyšší správní soud se s ním, pokud jde o identifikaci chráněného zájmu, jenž byl opakovaně atakován, ztotožňuje. Proti nejdůležitějším chráněným hodnotám každého člověka, tedy životu ani svobodě pana T., jednání stěžovatelky jednoznačně nesměřovalo, a pokud jde o

zdraví, tak ani v případě, že by všechna tvrzení pana T. k předcházejícím incidentům v lednu a únoru 2012 byla považována za (objektivně) zjištěná, nemohly by být útoky, jimž byl údajně vystaven, vyhodnoceny jako natolik intenzivní a četné, aby aktuálně hrozily přerůst v nebezpečné útoky proti tomuto chráněnému zájmu.

[33] Otázkou ale zůstává, zda bylo na podkladě skutečností, jež měla žalovaná před zásahem k dispozici, možné důvodně předpokládat, že v dané situaci útok proti důstojnosti manžela stěžovatelky hrozil, a pokud ano, zda by jej bylo možno charakterizovat jako „zvlášť závažný“.

[34] Nejprve se Nejvyšší správní soud vyjádří ke skutkovým podkladům pro zásah. Jak již bylo vícekrát zdůrazněno, jejich kvalitu (věrohodnost) a úplnost je potřeba posuzovat v kontextu možností, jaké policie v dané situaci měla. Krajský soud svůj právní názor o zákonnosti vykázání stěžovatelky staví na poznatcích žalované o postupně se vyvíjejícím psychickém stavu pana T. v časovém období delším než měsíc, ve spojení s dřívější lékařskou zprávou o následcích fyzického napadení a s chováním stěžovatelky na místě samém (strana 8, odstavec 4 napadeného rozsudku). Tyto tři prvky ve svém souhrnu dle krajského soudu dostatečně odůvodňují předpoklad hrozícího útoku.

[35] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zdůrazňuje, že *důvodný předpoklad* budoucího útoku musejí zakládat objektivně zjištěné skutečnosti, nikoli osamocená subjektivní výpověď ohrožené osoby. Zásah by bylo možné považovat za souladný se zákonem, i pokud by se zakládal pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, jež by však byly závažné a věrohodné, a současně by v konkrétní situaci nebylo možné další indicie získat nebo ty stávající verifikovat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odepřena a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal. Opatřit ovšem objektivizovaný podklad pro předpoklad blížícího se útoku proti lidské důstojnosti je velmi obtížné, zejména neproniknou-li projevy nesouladu ve společném soužití osob za stěny jejich obydlí, jako v tomto případě (šetření v sousedství žádné poznatky nepřineslo). Proto je potřeba obzvlášť pečlivě hodnotit věrohodnost výpovědi osoby, která tvrdí, že byla vícekrát napadena a nyní se obává útoku dalšího. Policisté mají nelehký úkol vážit, zda je zde rozumná pravděpodobnost, že některý ze zákonem předvídaných typů útoku nastane. Za tím účelem musí též vyhodnotit, zda je potřeba poskytnutí ochrany ohrožené osobě akutní, nebo zda je zde časový prostor pro ověření pravdivosti informací, s nimiž na policejní služebnu přišla.

[36] V tomto případě se policisté rozhodli přistoupit k vykázání stěžovatelky na základě čtyř výpovědí jejího manžela na policejní služebně, popisujících incidenty s křikem, urážkami a lehčí fyzickou újmou, z nichž některé se zřejmě odehrály před očima malého dítěte. Oni sami vnímali psychický stav pana T. v den zásahu jako špatný („hroutil se a brečel“). Kromě téměř měsíc staré lékařské zprávy, jež nedokazuje mechanismus vzniku poranění, ale co do povahy verzi ohrožené osoby neodporuje, však nedisponovali žádnými zjištěními o tom, k čemu mezi manžely skutečně docházelo. Dotazy v sousedství byly bezvýsledné. Od stěžovatelky samotné žádné informace neměli (až na její oznámení z doby před necelými dvěma měsíci o fyzickém napadení ze strany jejího manžela).

pokračování

[37] Nejvyšší správní soud již v pasáži pod bodem B.2 konstatoval, že v době, kdy se policisté rozhodovali, zda vykazání provést, žádné poznatky o chování stěžovatelky s výjimkou těch, které jim zprostředkoval její manžel, neměli. Emoční výbuch, jehož byli v bytě manželů svědky, byl vyvolán teprve sdělením policistů stěžovatelce, že je vykazána a co to pro ni znamená. Křik a nadávky vůči jejímu manželovi tedy nemohly odůvodnit provedení zásahu, neboť byly až jeho následkem. I kdybychom dospěli k závěru, že reakce stěžovatelky na vykazání byla nepřiměřená (nadávky) a hrozila přerůst v něco nebezpečnějšího, nelze tím dodatečně odůvodnit zásah, který již dříve rozhodnutí policisté přijeli pouze vykonat, neboť tím by došlo k záměně příčiny za následek. Lze tedy shrnout, že policisté se rozhodli vykazat stěžovatelku pouze na podkladě výpovědi jejího manžela a několik týdnů staré lékařské zprávy. Třetí prvek, o němž krajský soud opíral svůj závěr o přítomnosti dostatečných indicií pro obavu ze zvlášť závažného útoku stěžovatelky proti lidské důstojnosti jejího manžela, v okamžiku provedení zásahu přítomen nebyl. Kasační soud má proto za to, že právní názor krajského soudu o zákonnosti zásahu vůči stěžovatelce je nesprávný, neboť naplnění zákonných předpokladů pro její vykazání ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá. Výpovědi manžela stěžovatelky pouze ve spojení se zmíněnou lékařskou zprávou nejsou z hlediska jejich objektivity dostatečnými pro to, aby mohly sloužit jako rozumný předpoklad vykazání stěžovatelky ze společného obydlí. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud shledal námitku nesprávného právního posouzení opodstatněnou [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[38] Na tomto místě je třeba dodat, že policejní vykazání je faktickým, jednorázovým úkonem, který se odehrál za popsanych skutkových okolností a skončil opuštěním společného obydlí stěžovatelkou. Proto nemá smysl dlouze uvažovat nad tím, zda se situace mohla vyvinout jinak, kdyby její aktéři nejednali, jak jednali. Zřejmě však lze poznamenat, že pokud by stěžovatelka reagovala na výzvu k podání vysvětlení stejným způsobem jako na sdělení, že je vykazána, naplnila by tím předpoklady pro zásah a postup policistů už by nemohl být nazírán jako nezákonný. Za skutkového stavu, jak byl krajským soudem zjištěn, tj. zejména při absenci vyžádání vysvětlení vykazované osoby, však lze i lidsky porozumět excesivní reakci na zjištění, že nezbývá než opustit na několik dní vlastní obydlí i dítě, což se stěžovatelce, která sama před necelými dvěma měsíci hledala u policie ochranu z důvodu fyzického napadení ze strany svého manžela, mohlo vcelku pochopitelně jevit jako překvapivé. Není úkolem Nejvyššího správního soudu vyslovit, kdo byl v neovládnutých manželských sporech obětí a kdo agresorem. S ohledem na nízkou míru objektivity zjištění o skutečném chování obou manželů vůči sobě navzájem v uvedeném období to ani není možné. Rolí tohoto soudu je výhradně posoudit, zda ve světle kasačních námitek stěžovatelky může obstát závěr krajského soudu, že výpovědi jejího manžela, lékařská zpráva o jeho zraněních a chování stěžovatelky v jejich společném bytě v den vykazání mohly tvořit dostatečný (rozumný) podklad pro jeho provedení. Scházely-li poznatky o jejím agresivním chování na místě, zbylá opatřená zjištění pro takový závěr nepostačí.

[39] S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, již není zapotřebí podrobně zkoumat naplnění kritéria zvláštní závažnosti útoku proti lidské důstojnosti. Nejvyšší správní soud pouze poznamenává, že obava „z hrubého útoku“ stěžovatelky, jak hrozící nebezpečí v napadeném rozsudku pojmenoval krajský soud, by pro provedení vykazání stačit nemohla. Zákon (viz citace na str. 8) totiž jednoznačně požaduje vyšší intenzitu zásahu do

lidské důstojnosti ohrožené osoby, tzn. musí jít o velmi (mimořádně) silný, pro ohroženého obzvlášť citelný útok. Skutková zjištění opatřená správním soudem musejí přitom vytvořit dostatečný podklad pro přezkoumatelný (právní) závěr o tom, že se o takové ohrožení v souzeném případě skutečně jednalo.

[40] Nejvyšší správní soud se rovněž nemůže ztotožnit s náhledem krajského soudu na samotný průběh zásahu. Krajský soud v napadeném rozsudku označil postup policie, jež od stěžovatelky nežádala vysvětlení, za nesprávný. Akceptoval ho však s poukazem na emotivní reakci stěžovatelky, jež získání jejího racionálního stanoviska vylučovala, takže v tomto pochybení nespátroval okolnost, jež by mohla ovlivnit zákonnost vykázání.

[41] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se za popsané situace nelze spokojit s lakonickým prohlášením zasahujících policistů v jejich svědeckých výpovědích, že se snad jejich kolegové stěžovatelku snažili kontaktovat, ale marně. Policisté měli vyvinout větší úsilí, aby v průběhu měsíce, kdy se incidenty odehrávaly, získali její vyjádření. Tvrzení stěžovatelky, že tehdy nepracovala a celodenně pečovala ve společném bytě o tříleté dítě, nenasvědčuje tomu, že by byla obtížně kontaktovatelná, a nebylo v řízení zpochybněno. I kdyby však skutečně nebylo objektivně možné stěžovatelku vyhledat dříve, nevyšel dle Nejvyššího správního soudu najevo žádný důvod pro to, aby jí byla odeprána možnost vyjádřit své stanovisko, když ji policisté zastihli v bytě v okamžiku, kdy hodlali realizovat vykázání. Skutková zjištění o situaci na místě jednoznačně hovoří o tom, že žádná potyčka zjevně neprobíhala a situace se emočně vyhrotila až poté, co bylo stěžovatelce oznámeno, že má opustit byt na deset dní a dceru v něm zanechat. Její právo vyjádřit se k vykázání implicitně plyne z § 44 odst. 5 zákona o Policii, kde se uvádí, že „[n]esouhlasí-li vykázaná osoba s vykázáním, může proti němu na místě podat námitky, které policista uvede v potvrzení o vykázání.“ Policisté tedy měli stěžovatelku poté, co se na místo dostavili, vyzvat, aby se vyjádřila, a její stanovisko zachytit v potvrzení o vykázání. Pokud tak neučinili, šlo o pochybení, jež ve spojení s tím, co bylo uvedeno výše (odst. [37]), mělo vliv na zákonnost vykázání.

[42] Přestože je pro vykazující policisty náročné správně vyhodnotit podobnou konfliktní situaci mezi lidmi a zvolit adekvátní postup k jejímu vyřešení, jsou to profesionálové a patří to k jejich každodenní práci. Zde nešlo o natolik akutní stav, jenž by nepřipouštěl jiné řešení, než od sebe bezodkladně fyzicky oddělit osobu ohroženou od útočníka. Podle mínění soudu bylo možné se stěžovatelkou nejprve promluvit (a to i bez přítomnosti ostatních osob), zjistit její verzi událostí a případně ji seznámit s tím, jak by v případě pokračování v útocích či jejich stupňování policie postupovala dál. Že by se takové opatření minulo účinkem, nelze a priori předpokládat. Ze spisu se nepodává, že by se kromě manželských rozmrsek stěžovatelka kdy dopustila chování, jež by musela řešit policie.

[43] Konflikty v mezilidských vztazích, ty rodinné nevyjímaje, nejsou ničím ojedinělým a v případě manželství, které spěje k rozvodu, spojenému s možností vzniku sporu o svěření dítěte do péče, mohou mít mnoho příčin i podob. Pravidelně zůstávají za zavřenými dveřmi a do zorného pole veřejné moci se dostanou, až překročí-li jistou míru, a proniknou tak do oblasti právní úpravy na poli práva přestupkového či trestního. I když však nevystane žádný důvod pro vedení formálního řízení, má policie k dispozici řadu

pokračování

faktických oprávnění (např. požadovat vysvětlení dle § 61 zákona o Policii ČR), tedy i možností, jak v konkrétní situaci postupovat, aby bylo dosaženo cíle (ochrany důležitého zájmu osoby žádající o pomoc) a zároveň nebyla nepřiměřeným způsobem zasažena práva jiné osoby, označené za útočníka. Vykázání, i když je časově omezené, představuje značný zásah do práva na soukromí a rodinný život vykazované osoby. Ta nejen že musí opustit svůj domov a hledat (i hradit) přechodné ubytování, ale přichází i v nikoli nepodstatné míře o faktickou možnost vykonávat svou rodičovskou zodpovědnost, zůstane-li její dítě v opuštěné domácnosti. Volit mezi v úvahu přicházejícími postupy by proto policie měla uvážlivě, tj. postupovat od mírnějšího opatření k přísnějšímu tak, aby byl zásah proporcionální nebezpečí, jež hrozí. Tím soud ovšem neříká, že konkrétní situace nemůže vyžadovat okamžitý zásah v podobě vykázání, je-li správně vyhodnocena jako nebezpečná. Vždy je třeba pečlivě vážit individuální okolnosti každého případu, neboť neopakovatelnost, prchavost situace a jednorázovost faktického zásahu se vzpírají zobecnění do univerzálního právního pravidla, kdy je vykázání namístě.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Lze tedy shrnout, že skutkový stav byl krajským soudem zjištěn dostatečně. Z výsledků policistů a strážníka městské policie, kteří se účastnili provedení vykázání, vyplynul dostatek skutkových okolností pro posouzení, zda byl zásah zákonný.

[45] Nejvyšší správní soud se však neshoduje s právním hodnocením shromážděných skutkových zjištění v napadeném rozsudku. Skutkový stav, který krajský soud hodnotil prizmatem kritérií stanovených zákonem, upřesněných judikaturou Nejvyššího správního soudu, včetně předchozích zrušujících rozsudků v této věci, vykázání stěžovatelky neopodstatňoval. K zásahu do práv stěžovatelky rovněž došlo tím, že nebylo žádáno její vyjádření k vykázání, ačkoli tomu nic nebránilo. Kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tedy dán. Proto byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku, viz zejména odstavce [37] a [41] (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[46] K otázce složení rozhodujícího senátu krajského soudu z pohledu dodržení ústavního práva na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) Nejvyšší správní soud konstatuje, že z důvodu procesní ekonomie nevyžadoval doplňující vyjádření krajského soudu ke způsobu přidělování věcí, jenž není z textu rozvrhu práce na rok 2014 (uveřejněného na www.justice.cz) zcela jasný, nicméně připomíná, že v dalším řízení bude zapotřebí respektovat zásady vyjádřené v judikatuře Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i Nejvyššího soudu, jednomyslně trvající na tom, aby věc rozhodoval senát ve složení předvídaném rozvrhem práce soudu, kde by bylo jednoznačně stanoveno, v jakém složení senát rozhoduje a jaká pravidla se uplatní pro případ zastoupení nepřítomného soudce, to vše za tím účelem, aby byl respektován zákaz přidělení soudce *ad hoc*, na základě libovůle či s přihlédnutím k tomu, čím věc je projednávána (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 293/98, ze dne 18. 10. 2001, sp. zn. III. ÚS 29/01, ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, ze dne 27. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 117/14, či usnesení ze dne 19. 2. 2013 sp. zn. II. ÚS 4717/12, a dále usnesení Nejvyššího

soudu ze dne 15. 7. 2004, sp. zn. 21 Nd 106/2004, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59).

[47] V novém rozhodnutí krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu